

DZIEŃ POSTU I MODLITWY — ZAKOŃCZENIE 10 DNI MODLITW

Lekcja III — 15 stycznia

JEZUS — OBIECANY SYN

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 8 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 2,2-3; Hbr 1,1-4; Wj 24,16-17; Iz 44,24; Hbr 1,10; Łk 1,31-32; Hbr 1,5.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Ostatnio, u kresu tych dni, [Bóg] przemówił do nas przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszechrzeczy, przez którego także wszechświat stworzył. On, który jest odbłaskiem chwały i odbiciem jego istoty” (Hbr 1,2-3).

Zaraz po tym, jak Adam i Ewa zgrzeszyli, Bóg obiecał im Potomka, Syna, który wyzwoli ich z mocy wroga, przywróci utracone dziedzictwo i wypełni cel, w jakim zostali stworzeni (zob. Rdz 3,15). Ten Syn będzie zarówno ich reprezentował, jak i odkupi ich, zajmując ich miejsce i ostatecznie unicestwiając węża.

„Gdy Adam i Ewa po raz pierwszy usłyszeli tę obietnicę, oczekiwali jej szybkiego wypełnienia się. Radośnie powitali swego pierworodnego syna, żywiąc nadzieję, że to właśnie on jest Wybawicielem. Jednak wypełnienie obietnicy odwlekało się”¹¹. Obietnica została następnie potwierdzona Abrahamowi. Bóg przysiągł mu, że będzie on miał Potomka, Syna, przez którego wszystkie narody ziemi będą błogosławione (zob. Rdz 22,16-18; Ga 3,16). To samo Bóg uczynił dla Dawida. Obiecał mu, że jego Potomek będzie osadzony na tronie przez Boga jako Jego Syn i Sprawiedliwy Władca nad królami ziemi (zob. 2 Sm 7,12-14; Ps 89,28-30). Jednak ani Adam i Ewa, ani Abraham lub Dawid przypuszczalnie nie wyobrażali sobie, że ich Synem-Odkupicielem będzie sam Bóg.

¹¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 22.

Pierwsze zdanie *Listu do Hebrajczyków* świadczy o tym, iż Paweł wierzył, że żyje *u kresu dni*. *Pismo Święte* stosuje dwa wyrażenia dotyczące przyszłości, ale mające różne znaczenia. Prorocy używali wyrażenia *u kresu dni* (zob. Pwt 4,30-31) albo w *dniach ostatecznych* (zob. Jr 23,20), mówiąc o przyszłości w ogólnym sensie. Prorok Daniel posłużył się innym wyrażeniem — *czas ostateczny*, mówiąc konkretnie o ostatnich dniach historii świata (zob. Dn 8,17; 12,4).

Przeczytaj Lb 24,14-19 i Iz 2,2-3. Co Bóg obiecał uczynić dla swojego ludu w dniach ostatecznych?

Kilku starotestamentowych proroków zapowiedziało, że w *dniach ostatecznych* Bóg wzbudzi Króla, który pokona wrogów swego ludu (zob. Lb 24,14-19) i przyprowadzi inne narody do Izraela (zob. Iz 2,2-3). Paweł stwierdził, że te obietnice spełniły się w Jezusie. On pokonał szatana i przez głoszenie ewangelii przyciąga narody do siebie (zob. Kol 2,15; J 12,32). W tym sensie *dni ostateczne* zaczęły się wtedy, gdy Jezus wypełnił Boże obietnice.

Nasi duchowi przodkowie dawno temu umarli w wierze. Jednak ujrzeli i powitali obietnice *z daleka*, ale nie doczekali się ich spełnienia. My zaś zobaczyliśmy ich wypełnienie w Jezusie.

Zastanówmy się przez chwilę nad Bożymi obietnicami związanymi z Jezusem. Ojciec obiecał, że On wskrzesi swoje dzieci (zob. 1 Tes 4,15-16). Wspomniała nowina jest to, że zmartwychwstanie Jezusa jest zapowiedzią zmartwychwstania Jego dzieci (zob. 1 Kor 15,20; Mt 27,51-53). Ojciec obiecał także nowe stworzenie (zob. Iz 65,17). Zaczął wypełniać tę obietnicę, stwarzając nowe duchowe życie w nas (zob. 2 Kor 5,17; Ga 6,15). Obiecał, że ustanowi swoje ostateczne królestwo (zob. Dn 2,44). Spowodował nadejście tego królestwa, wyzwalając nas z mocy szatana i ustanawiając Jezusa jako naszego Władcę (zob. Mt 12,28-30; Łk 10,18-20). Ale to dopiero początek. Co Ojciec rozpoczął podczas pierwszego przyjścia Jezusa, to dokończy wraz z Jego powtórnyim przyjściem.

Przyjrzyj się wszystkim obietnicom spełnionym przez Boga w przeszłości. Jak pomagają nam one ufać, że spełni On także te obietnice, które jeszcze czekają na swoją realizację?

Przeczytaj Hbr 1,1-4. Co jest zasadniczym przesłaniem tych wersetów?

W greckim oryginale Hbr 1,1-4 to jedno rozbudowane zdanie. Niektórzy twierdzą, że jest to jedno z najpiękniejszych zdań *Nowego Testamentu* pod względem mistrzostwa mowy. Jego zasadniczym elementem jest to, że Bóg przemówił do nas przez swego Syna, Jezusa.

Żydzi na początku pierwszego wieku po Chrystusie od dawna nie słyszeli żywego słowa od Boga. Ostatnie objawienie utrwalone w spisany Słowie Bożym pochodzi od proroka Malachiasza oraz od Ezdrasza i Nehemiasza z czwartego wieku przed Chrystusem. Ale teraz Bóg znowu przemówił do nich, Izraelitów, przez Jezusa.

Ponadto Boże objawienie przekazane przez Jezusa było lepsze niż objawienie przekazane przez proroków, gdyż Jezus jest znakomitszym przekazicielem objawienia. On jest samym Bogiem, który stworzył niebo i ziemię oraz panuje nad wszechświatem. Według Pawła boskość Chrystusa nigdy nie była podważana. Apostoł nigdy nie dyskutuje nawet na ten temat.

Paweł podkreśla także, że *Stary Testament* jest Słowem Bożym. Ten sam Bóg, który przemawiał w przeszłości, przemawia nadal. *Stary Testament* jest prawdziwym przekazem poznania woli Boga.

Jednak pełniejsze znaczenie *Starego Testamentu* można zrozumieć jedynie w powiązaniu z przyjściem Syna Bożego na świat. Według apostoła objawienie Ojca w Synu stanowi klucz do zrozumienia głębi *Starego Testamentu*, podobnie jak obrazek na pudełku puzzli stanowi klucz do znalezienia właściwego miejsca każdego kawałka układanki. Jezus jest jedynym właściwym objaśnieniem *Starego Testamentu*.

Jezus przyszedł, by być naszym Przedstawicielem i Zbawicielem. Zajął nasze miejsce w wielkim boju i pokonał węża. Podobnie w *Liście do Hebrajczyków* Jezus jest *sprawcą zbawienia* i *poprzednikiem* wierzących (zob. Hbr 2,10; 6,20). On walczy za nas i reprezentuje nas. Oznacza to, że Bóg Ojciec pragnie dokonać dla nas tego, czego dokonał dla Jezusa, naszego Reprezentanta. On, który wywyższył Jezusa po swojej prawicy, pragnie też tego, abyśmy zasiedli z Jezusem na Jego tronie (zob. Ap 3,21). Przesłanie Boga dane nam w Jezusie obejmuje nie tylko to, co Jezus powiedział, ale także to, czego Ojciec dokonał przez Niego i dla Niego — wszystko dla naszego doczesnego i wiecznego dobra.

Pomyśl, co znaczy, że Jezus — Bóg — przyszedł na nasz świat jako człowiek. Dlaczego ta prawda jest podstawą naszej nadziei?

Przeczytaj Hbr 1,2-4. Czego te wersety uczą nas o Jezusie?

W tej części lekcji skupimy się na fragmencie listu, który brzmi następująco: „On, który jest odblaskiem chwały i odbiciem jego istoty” (Hbr 1,3).

Przeczytaj Wj 24,16-17; Ps 4,7; 36,10; 89,16. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć, czym jest chwała Boża?

W *Starym Testamencie* chwała Boża oznacza widzialną obecność Boga wśród Jego ludu (zob. Wj 16,7; 24,16-17; Kpł 9,23; Lb 14,10). Obecność Boga jest często kojarzona ze światłem lub blaskiem.

Pismo Święte informuje nas, że Jezus jest światłem, które przyszło na ten świat, by objawić chwałę Boga (zob. Hbr 1,3; J 1,6-9.14-18; 2 Kor 4,6). Pomyśl na przykład o tym, jak Jezus wyglądał podczas swojego przemienienia. „I został przemieniony przed nimi, i zajaśniało oblicze jego jak słońce, a szaty jego stały się białe jak światło” (Mt 17,2).

Jak słońce jest widoczne dzięki jasności swojego światła, tak Bóg jest poznawany przez Jezusa. Z naszej perspektywy Jezus i Ojciec są jedno. Ponieważ chwała Boga jest światłością, to nie ma różnicy w istocie i charakterze między Bogiem Ojcem a Jezusem, tak jak nie ma różnicy między światłem a jego blaskiem.

List do Hebrajczyków mówi także o tym, że Jezus jest *odbiciem* istoty Ojca (zob. Hbr 1,3). Celem tej metafory jest podkreślenie, że istnieje doskonałe odzwierciedlenie co do istoty zachodzące między Ojcem i Synem. Zwróć uwagę, że ludzie noszą obraz Boga, ale nie Jego istotę (zob. Rdz 1,26). Syn zaś dzieli tę samą istotę z Ojcem. Nic dziwnego, że Jezus powiedział:

— „Kto mnie widział, widział Ojca” (J 14,9).

Dlaczego tak ważne jest to, że Jezus objawia nam charakter i chwałę Ojca? Co Jezus mówi nam o tym, jaki jest Bóg Ojciec?

List do Hebrajczyków jasno stwierdza, że Bóg stworzył wszechświat przez Jezusa i to Jezus podtrzymuje istnienie wszystkiego mocą swojego słowa.

Przeczytaj Iz 44,24; 45,18; Ne 9,6. Ponieważ w Starym Testamencie Pan stwierdził, że stworzył świat samodzielnie i że jest jedynym Bogiem, jak możemy to pogodzić ze stwierdzeniem Nowego Testamentu, że Bóg stworzył wszechświat przez Jezusa (zob. Hbr 1,2-3)?

Niektórzy twierdzą, że Jezus był jedynie narzędziem, którym Bóg posłużył się w dziele stworzenia. Taki pogląd jest całkowicie wykluczony. Po pierwsze według Pawła Jezus jest Panem, który stworzył świat, a nie jedynie pomocnikiem w dziele stworzenia. W Hbr 1,10 czytamy, że Jezus jest Panem, który stworzył niebo i ziemię, a Paweł odnosi do Jezusa to, co Ps 102,26-28 mówi o Panu (Jahwe) jako Stwórcy. Po drugie w Hbr 2,10 czytamy, że wszechświat został stworzony przez Boga Ojca. (Podobne wyrażenia zostały zastosowane w Hbr 1,2 w stosunku do Jezusa). Ojciec stworzył i Jezus stworzył (zob. Hbr 1,2.10; 2,10). Istnieje całkowita i doskonała zgodność między Ojcem i Synem co do zamiarów i działań. Jest to częścią tajemnicy Trójcy. Jezus stworzył i Bóg stworzył, ale istnieje tylko jeden Stwórca — Bóg — co odnosi się zarówno do Jezusa, jak i Ojca.

Tymczasem Hbr 4,13 wskazuje na to, że Jezus jest także Sędzią. Jego autorytet Władcy i Sędziego wynika z faktu, że Bóg stworzył wszystko i podtrzymuje wszechświat (zob. Iz 44,24-28).

Hbr 1,3 (i Kol 1,17) stwierdza, że także Jezus *podtrzymuje*¹² (gr. *feron*) wszechświat. To podtrzymujące działanie obejmuje zapewne także kierowanie czy zarządzanie. Greckie słowo *feron* (*podtrzymywać, nieść*) zostało także użyte w kontekście wiatru napędzającego żaglowy statek (zob. Dz 27,15.17) czy Boga kierującego prorokami (zob. 2 P 1,21). Tak więc w całkiem realnym sensie Jezus nie tylko nas stworzył, ale także podtrzymuje nasze istnienie. Każdy oddech, każde uderzenie serca i każda chwila naszego istnienia zależą od Niego, Jezusa, który jest podstawą istnienia wszelkiego stworzenia.

Przeczytaj Dz 17,28. Co werset ten mówi nam o Jezusie i Jego mocy? Pomyśl, co wynika z faktu, iż ten sam Jezus umarł na krzyżu za nasze grzechy. Czego ta prawda uczy nas o ofiarnym charakterze naszego Pana?

¹² UBJW: *utrzymywać*, PSK: *dzierżyć*, BI: *nieść* (przyp. red.).

W Hbr 1,5 zapisane są słowa Boga Ojca skierowane do Jezusa:

— „Tyś jest Synem moim, Jam cię dziś zrodził”.

Co to znaczy, że Jezus został *zrodzony*? Kiedy się to stało? Czy oznacza to, że Jezus został w jakiś sposób stworzony przez Boga w przeszłości, jak wierzą niektórzy?

Przeczytaj Hbr 1,5; 2 Sm 7,12-14; Ps 2,7; Łk 1,31-32. Jaka obietnicę daną Dawidowi Paweł w *Liście do Hebrajczyków* odnosi do Jezusa?

Jezus został zrodzony w tym sensie, iż został wprowadzony na urząd czy zaadoptowany/przysposobiony/wybrany przez Boga *jako Obiecany Władca* — Syn Dawida. Koncepcja boskiej adopcji władcy była powszechnie znana w świecie grecko-rzymskim i na Wschodzie. Dawała władcy uwierzytelnienie oraz władzę nad krajem i poddanymi.

Jednak Bóg obiecał Dawidowi, że jego Syn będzie prawdziwym i pełnoprawnym Władcą Narodów. Bóg przyrzekł, że *zaadoptuje* Syna Dawida jako swojego Syna. W ten sposób Król z rodu Dawida stanie się Bożym Wybrańcem i Dzieńdżicem. To przymierze wypełniło się w Jezusie jako Synu Dawida. Bóg pokona swoich wrogów i da Mu narody jako Jego dziedzictwo (zob. Ps 89,28; 2,7-8).

Jak czytamy w Rz 1,3-4 i Dz 13,32-33, Jezus został publicznie objawiony jako Syn Boży. Chrzest i przemienienie Jezusa były okazjami, przy których Bóg przedstawił i ogłosił Jezusa jako swojego Syna (zob. Mt 3,17; 17,5).

Jednak według *Nowego Testamentu* Jezus stał się „Synem Bożym w mocy” (Rz 1,4), gdy zmartwychwstał i zasiadł po prawicy Boga. Wtedy Bóg wypełnił swoją obietnicę daną Dawidowi, iż jego Syn zostanie adoptowany jako Boży Syn, a Jego panowanie nad narodami zostanie utwierdzone na zawsze (zob. 2 Sm 7,12-14).

Tak więc cesarz (symbol Rzymu) nie był pełnoprawnym Synem Boga ani Władcą Narodów. To Jezus Chrystus jest prawdziwie Synem Bożym i Władcą Narodów. *Zrodzenie* Jezusa odnosi się do początku Jego panowania nad narodami, a nie do początku Jego istnienia, gdyż jako Bóg istniał On zawsze. Nigdy nie było takiego czasu, w którym Jezus by nie istniał, gdyż jako Bóg jest On wieczny.

I rzeczywiście w Hbr 7,3 czytamy, że Jezus nie miał „ani początku dni, ani końca życia” (por. Hbr 13,8), bo jest wieczny. Tak więc pojęcie Jezusa jako *jednorożonego* Syna Bożego nie dotyczy natury Chrystusa jako Boga, ale Jego roli w planie zbawienia. Przez swoje ucieleśnienie Jezus wypełnił wszystkie obietnice przymierza.

DO DALSZEGO STUDIUM

Przyjście Jezusa jako Syna Bożego na ziemię doprowadziło do wypełnienia kilku rzeczy jednocześnie. Po pierwsze jako Syn Boży, Bóg, Jezus przyszedł, by objawić nam Ojca. Swoimi czynami i słowami Jezus ukazał, jaki naprawdę jest Ojciec oraz dlaczego możemy Mu ufać i być Mu posłusznymi.

Jezus przyszedł także jako obiecany Syn Dawida, potomek Abrahama i Adama — Ten, przez którego Bóg obiecał pokonać wroga i panować nad światem. Tak więc Jezus przyszedł, by zająć miejsce Adama na czele ludzkości i wypełnić pierwotny plan Boga przyświecający stworzeniu ludzi (zob. Rdz 1,26-28; Ps 8,4-9). Jezus przyszedł, by być Sprawiedliwym Władcą, jakiego Bóg zawsze pragnął ustanowić nad światem.

„Słowa wypowiedziane do Jezusa nad Jordanem — „Ten jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem” (Mt 3,17) — obejmują całą ludzkość. Bóg mówił do Jezusa jako do naszego Przedstawiciela. Mimo wszystkich naszych grzechów i ułomności nie jesteśmy odrzuceni jako bezwartościowe istoty. »Nas obdarzył w Umiłowanym« (Ef 1,6). Chwała, która spoczęła na Chrystusie, jest rękojmią Bożej miłości do nas. (...). Światło, które poprzez otwarte drzwi spoczęło na głowie naszego Zbawiciela, może spocząć także na nas, jeśli modlimy się o pomoc w odparciu pokus. Głos, który przemówił do Jezusa, mówi do każdej wierzącej duszy:

— Oto jest moje umiłowane dziecko, w którym mam upodobanie”¹³.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Lekcja tego tygodnia podkreśla, że lepsze zrozumienie słów i czynów Jezusa pomaga nam zrozumieć lepiej Boga Ojca. W jaki praktyczny sposób lepsze zrozumienie Jezusa powinno wzbogacać naszą więź z Bogiem Ojcem?

2. Zauważyliśmy, że Bóg pragnie przemawiać do nas i traktować nas w taki sposób, w jaki przemawiał do Jezusa i traktował Go. Co mówi to nam o tym, jak powinniśmy traktować siebie nawzajem?

3. Zastanów się nad znaczeniem wiecznej boskości Chrystusa. Co tracilibyśmy, gdybyśmy wierzyli, że Jezus został w jakiś sposób stworzony, podobnie jak my? Porównaj tę myśl z prawdą o Chrystusie jako wiecznym Bogu, który poszedł za nas na krzyż. Jaka jest różnica między tymi dwoma poglądami?

4. Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego omówcie kwestię oddawania chwały Bogu. Przeczytajcie Ap 14,7. Jak oddawanie chwały Bogu łączy się z terażniejszą prawdą i poselstwem trzech aniołów?

¹³ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 78.